

RONJA TYRÉN

PARUUDEN KEHDOS- SEINUTTAAN

OSA I

Pahuuden kehdossa keinutaan

©2019 Ronja Tyren

Kustantaja:

BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0785-2

1. New York
helmikuu 2011

Tuo nainen aikoo oikeasti ampua minut, ajattelin, kun tunsin aseeni ohimollani.

Olin polvillani tunkkaiselta haisevan huoneen betonilattialla ja käteni olivat ristissä pääni takana. Olin katselevinani lattiaan, vilkuilin kuitenkin naista joka käveli edestakaisin ympärilläni. Ei sillä, niin kuin tämä olisi ensimmäinen kerta, kun joku yrittää tappaa minut, mutta tällä kertaa kyseessä oli nainen, kaiken lisäksi hyvännäköinen.

Nainen puhui yllättävän lempeällä äänensävyllä. Tosin se mitä hän sanoi, ei sisältänyt yhtään lempeää sanaa.

– Sinun parisi tapetaan kohta, häntä varmasti juuri kidutetaan. Minä en jaksa vaivautua sellaiseen, ajattelin ampua aivosi seinän koristeeksi ihan pian.

Tuntui vastenmieliseltä ajatellakaan, mutta minun olisi jotenkin päästävä pakoon tästä tilanteesta, ja varmasti siksi joutuisin ampumaan tuon naisen. Se oli minusta kauniin naisen tuhlausta, noin kauniin naisen pitäisi olla aivan muunlaisissa hommissa, ei todellakaan heilua aseeni kanssa. Ei ainakaan lain väärällä puolella.

Kuulin aseeni naksautuvan, ja sillä sekunnilla toimin. Sain kuin sainkin naiselta aseeni pois, ja ammuin. Tarvittiin vain yksi lausaus ja nainen oli kuolleena maassa. Eloton, kasvoiltaan verinen, ei enää niin kaunis naisen ruumis. En hetkeäkään tuntenut surua tai sääliä, ihmettelin vain missä kohtaa naisen elämässä oli mennyt pieleen.

– Valitsit väärän miehen, sanoin jo kuolleelle naiselle. Mutta mikä

minä olin ketään arvostelemaan? En varmasti ollut itsekään mikään unelmien poikamies, vaikka toiminkin lain oikealla puolella. Ei tällainen elämä mitään herkkua naiselle ollut, olin sen jo huomannut. Tarkemmin ajatellen, en oikeastaan enää itsekään nauttinut tästä. Tässä elämäntavassa ei ollut piirun vertaa järkeä. Naisen ruumista katsellessa päätin, että jos saisin itseni ja työparini täältä hengissä ulos, missä ihmeessä sitten olimmekaan, niin aloittaisin aivan uuden elämän.

Nousin ylös ja menin ripeästi huoneen ovelle, avasin sen varovasti. Katsoin kumpaankin suuntaan ja kun en nähnyt ketään, lähdin ase kädessäni vasemmalle. Käytävän päässä näkyi portaikko ja oletin että sen vastakkaisella seinällä olisi ovi. Toivoin olevani oikeassa, sillä halusin ulos tästä oudosta rakennuksesta. Käytävä oli loputonta tunkkaista ilmaa, ja huomasin paljon ovia. Ricky voisi olla minkä tahansa oven takana, mutta en ottanut sitä riskiä, että avaisin yhtäkään niistä ja tulisimme kummatkin ammutuksi.

Tuntui siltä, kuin olisin jossain senkaltaisessa elokuvassa kuin Saw, ja pian joutuisin sahaamaan ruumiinosiani irti. Tuntui epätodelliselta mennä pitkin käytävää, joka ei ollut muuta kuin himmeää valoa ja pölyistä, maanhajuista ilmaa. Oletin että paikka oli jokin vanha teurastamo, tai sitten mielisairaala. Tunsin sisimmässäni, että olin hyvin, hyvin kaukana kotoa.

Yhtäkkiä kuulin laukauksia. Pysähdyin paikoilleni ja kuuntelin laukauksia mahdollisesti seuraavia ääniä. Aseeni oli valmiina sylkemään polttavia, lihaksia repiviä, tappavia paholaisiaan ja kuuntelin. Seisoin aivan hiljaa paikoillani, jotta kuulisin kaikkialle. Joku juoksi ylhäällä ja huusi:

– Saatanan narkkarit! Steve, missä helvetissä sinä olet?!

Se oli Ricky, työparini ja ystäväni, joka huusi. Luojan kiitos hän

oli hengissä, ajattelin, ja lähdin juoksemaan kohti portaikkoa ja todennäköistä ovea.

Portaikon kohdalla ehdin katsoa nopeasti ylös, Ricky oli tulossa siitä suunnasta ainakin askelista päätellen.

– Ricky! Olen täällä alhaalla! huusin ja käännyn kohti ovea, joka meidän onneksemme oli oikeasti portaikon luona. Ajattelin että ulkona olisi varmasti jokin kulkuneuvo, jolla pääsisimme pois täältä jostain. Aivan sama, vaikka se olisi tankki, mutta minä aioin painua hemmettiin täältä ja aloittaa uuden elämän.

Vapauden maku suussani ryntäsin ulos ovesta ja samassa näky pysäytti minut kuin seinään.

– Voi helvetin helvetti! karjaisin, enkä ollut uskoa silmiäni. Vettä! Ympärilläni oli vettä niin kuin maa olisi kokonaan kadonnut sen alta, pelkkää helvetin vettä!

Aloin etsiä venettä, yritin pysyä matalana, ettei kukaan näkisi minua jos joku oli vielä sattumalta elossa tuossa ihme laitoksessa. Lyhyen etsimisen jälkeen huomasin, ettei veneestä ollut tietoaakaan, mutta yhtäkkiä silmiini osui jokin möhkäle. Lähdin kävelemään kyyryssä sitä kohti ja kun saavuin lähemmäs, huomasin että tälle möhkäleelle oli rakennettu ihan oma laskeutumisalueensa. Se oli helikopteri. Katselin komean kokoista kopteria ja päätin päästä sillä kotiin vaikka lentäisin koko matkan väärinpäin. Minulla ei nimittäin ollut hajuakaan miten kopteria ohjataan. Menin istumaan ohjaamoon odottelemaan Rickya, en halunnut hukata sekuntiakaan, halusin täältä niin pian pois kuin mahdollista. Elävänä.

Olin jo hetken tutustunut uuteen ajoneuvooni kun kuulin Rickyn manaavan:

– Hemmetin myrkkyturvat! Kaikki tuollaiset sekopäät pitäisi lähettää avaruuteen lopun iäksi! Sinne vaan killumaan ja mietti-

mään kannattiko tappaa äitiään tai yleensä ketään ja varsinkaan vittuilla minulle! Musta aukko hoitelee lopulta sen mihin karma ei kykene!

Ricky kiipesi istuimelle ja huomasi hänen verisen kätensä. Itse asiassa hän oli aikalailla kokonaan veressä.

– Mitä hittoa? kysyin.

– Siat veivät minulta vasemman käden peukalon, etusormen ja kaikkein rakkaimpani, eli keskisormen, katkoivat sen kuin nakin, Ricky vastasi. Hän alkoi olla kalpea, joten tämä vehje olisi saatava ilmaan pikimmiten.

– Hyvä, että se olet sinä joka on oikeassa, ainakin useimmiten, Steve. Ne uhkasivat katkoa kaikki sormeni, ellen antaisi nimeä. Varmaan tietävät muutenkin kenen leivissä me olemme, halusivat vaan nähdä vähän verta.

Ricky viittasi tietoihin joita olin antanut Alille. Huumekuninkaal-le, jonka reviiiri ja verkosto olivat jo niin laajat, että maailma tarvitsisi pian uusia maita, jollei tuota miestä saisi lopettamaan touhujaan. Olin soluttautunut hänelle töihin ja Alin alkaessa luottaa kykyihini sain värvättyä Rickyn mukaan, olin tietenkin valehdellut työparistani kaiken, myös vasenkätisyyden. Ei hän tietenkään aluksi ollut kovinkaan kiitollinen kun oli jo yli 35 vuotta tullut paremmin toimeen oikealla.

Kuuntelin Rickyä samalla kun aloin käynnistää kopteria.

– Ammuin niiltä paskiaisilta niiden laajentuneet aivonsa sammuksiin. Pääsivät aivan liian helpolla jos minulta kysytään. Alista ei ole tietoa, en nähnyt sitä pelkuria missään. Varmaan se on jo karannut tältä Jumalan hylkäämältä saarelta sen naisensa kanssa.

Katsoin työpariini, parhaaseen ystävääni ja sanoin:

– Minä ammuin sen naisen, Ricky.

Tuli hiljaista, todella hiljaista. Hiljaisuus voi todella imeä itseensä kaiken, hengityksen, tuulen vireen, jopa helikopterin lapojen äänen.

Ricky katsoi minuun ja valahti vielä kalpeammaksi, jos se vain oli mahdollista.

– Oletko hullu? Tajuatko sinä mitä sinä olet tehnyt? Sinut naulataan kuin Jeesus ristille, tajuatko?! Ricky vapisi istuimellaan.

– Se nainen oli vähällä ampua kaljuni seinäkoristeeksi, tajuatko itse?

– SE nainen on ALIN AARRE! Käsitätkö sinä että joudut vielä kärsimään tästä?

– Se nainenCOMPASTUI omaan ylimielisyyteensä, niin Alikin vielä tekee.

– Itsepähän oli miehensä valinnut, Ricky tuhahti.

Katsoin ystävääni huolestuneena ja sanoin että nyt on aika lennellä muille maille ja viedä hänet sairaalaan.

– Osaatko ohjata kopteria?

– Enpä ole koskaan ohjannut, ei se nyt niin vaikeaa voi olla.

– Kyllä se voi olla. Me kuollaan.

– Itsepähän kyytisi valitsit, vastasin ja keskityin koneeseen.

Ali makasi viltin alla aivan hiljaa vaikka olisikin halunnut tappaa nuo kummatkin agentin-paskiaiset saman tien ja vaikka hiki pursui joka huokosesta. He olivat sopineet Amyn kanssa, että jos jokin menisi pieleen, he makaisivat kopterissa viltin alla niin kauan kuin joku lennättäisi heidät pois, tai kun olisi turvallista lentää itse.

Kopteri nousi kuin nousikin ilmaan, siihen Ali oli luottanut, mutta ei voisi millään unohtaa että Steve oli tappanut hänen rakkaan Amynsa. Kiihkeän, tummakutrisen, vanilijalta tuoksuvan Amyn. Olkoonkin Steve se rohkein ja nopeaälyisin mies, mutta Amyn kuolemaa ei voinut sivuuttaa. Se, ettei Amy enää koskaan koskisi häneen, tuntui raivostuttavan sietämättömältä! Hänen aarteensa joutuisi hautaan ikiajoiksi, eikä hän koskaan enää pääsisi nauttimaan siitä!

Kaiken lisäksi, Amy oli kantanut lasta. Alin lasta.

Viha alkoi kasvaa Alin sisällä, viha velloi suonissa ja poltti pintaan pyrkivän surun pieniksi, pieniksi koston sirpaleiksi, jotka eivät koskaan valuisi kyynelienä hänen poskillaan. Koston sirpaleet repivät Alin sielua, raastoivat sisintä muistamaan kaiken tuskan ja menetyksen tehden siitä entistäkin mustemman. Ne jatkoivat viiltämistään sielulle yhä rumempia kasvoja. Kasvoja, jotka Ali näki aina sulkiessaan silmät, ja joiden vuoksi hän heräsi öisin hiestä märkänä. Niiden rumuus sai hänet öisin huutamaan kauhusta, sydämen lyömään niin hurjasti että hänen koko vartalonsa takoi sen tahtiin.

Alin sielulla oli paholaisen kasvot.

Hän ei vuodattaisi kyyneltäkään rakkaansa vuoksi, ei, vaan verta. Hän kostaisi rakkaansa kuoleman, aivan kuten Dracula kosti rakkaansa itsemurhan. Ali janosi verta, ja verta hän aikoi vuodattaa. Mutta hän päätti olla kärsivällinen, sillä koston olisi oltava pahin

mahdollinen, sellainen jonka hänen lapsensa murhaaja ansaitsisi. Suunnitelma Alin sairaassa, kostonjanoisessa mielessä alkoi rak-
suttaa, samalla kun kopteri haki oikeaa suuntaa taivaalla.

2. Suomi

helmikuu 2011

Tuhansien kilometrien päässä kylmässä talvi-illassa istui punatukkainen, vihreäsilmäinen nuori nainen. Hänen katseensa oli surullisen pettynyt, silmistä paljastui menetysten määrä jos hänen silmiinsä sattui katsomaan. Hänellä oli kädessään tupakka, hänen ainoa lohduttajansa, pahe josta hän yritti päästä irti. Mutta tupakasta sentään tiesi milloin se loppuu. Ihmissuhteista ei. Tupakan mittaisen hetken verran, hän ajatteli, synkisteli:

En luota kehenkään. Tietääköhän kukaan muu mitään sellainen tuntuu, ajattelin kysymättä sitä oikeasti keltään, ja kuitenkin toivoin että jokainen ihminen maailmassa kuulisi hiljaisen kysymykseni. Minä halusin kyllä luottaa, olin yrittänyt kyllä, mutta valitettavan huonoin tuloksin. Parempi olla siis yksin, elää vain itselleen, sillä ainut johon voin menneiden tapahtumien perusteella luottaa, olen minä itse.

Vihreisiin silmiini oli vähällä kohota jälleen kyyneleitä mutta en antanut niiden enää tulla. En olisi enää jaksanut surra. En olisi enää jaksanut elää tämän tunteen kanssa. Miksi minua oli niin helppo satuttaa?

Maailma tuntui sekavalta ja epäluotettavalta, tai ei kai maailmaa kaikkiensa voi tästä olotilasta syyttää, vain ihmisiä siinä. Olin yksi niistä, joka ei ymmärtänyt mitä viihteellistä on kännimokailujen kuvaamisessa. Suorastaan vihasin sitä ohjelmaa jota isoveljeksi kutsuttiin. Sehän oli kuin baari, jossa on sauna, sänkyjä ja kamerat. Olin aina inhonnut kännisiä itkijöitä ja pillittäjiä, miksi olisin halunnut katsella kuinka toisilleen tuntemat-

tomat ihmiset tappelivat keskenään ja arvostelivat toisiaan jossain päiväkirjahuoneessa?

Oikeassa elämässä päiväkirja oli salainen ja syystä. Miksi seksistä, surusta ja rakkaudesta, ihmisen henkilökohtaisimmista asioista oli tullut sellaisia asioita, joita voi tuosta noin vain näyttää kaikille? Rakkaus oli nykyään vain viihdettä, ei enää rohkeiden ihmisten kantava voima. Ihmiset olivat niin helposti myytävissä nykyään.

Ihmisestä ei saa todellista luontodokumenttia, eikä ihmisestä voi tehdä totuuspohjaista tutkimusta sen perusteella että heidän erikoisiksi muokattuja elinolojaan kuvattiin jatkuvasti. Ihminen ei ole kameran edessä oma itsensä, ei varsinkaan silloin kun ohjelmaan osallistuminen voi merkitä kymmenien tuhansien eurojen palkintoa. Mitään yhteiskunnallisesti merkittävää en nähnyt siinä ohjelmassa, enkä niissä ihmisissä.

Puhaltelin savukiekuroita, ne näkyivät selvästi viidentoista asteen pakkasessa. Ehkä vihasin sitä ohjelmaa siksi, koska vihasin juuri nyt ja yleensäkin baareja. Vihasin kaikkea sitä mitä alkoholi oli vienyt minulta enkä halunnut omasta televisioistani katsella sellaista. Eikä televisiosta kai tule muuta yhteiskunnallisesti merkittävää kuin uutiset. Tumppasin tupakan mutten mennyt vielä sisälle, en halunnut vaikka pakkasen nipistelikin ilkeästi.

En oikeasti polttanut, olin amatööri. Minulla oli vanhasta elämästäni jäänyt tapa tupakoida silloin, kun suuttumiseni tai turhautumiseni oli niin voimakasta, että halusin reagoida siihen, mutten tiennyt miten, joten minulla oli vara-aski aina jemmassa.

En ymmärtänyt miten oli mahdollista, kuinka humalassa tehty väärä teko toista kohtaan voisi olla pelkästään siksi anteeksi annettavissa, kun veren promillemäärä on ollut korkealla ja primi-

tiivisyys ihmisessä on ottanut vallan. Jos suhde ei ole toisen mielestä ollut minkään muun arvoinen, niin sellainen ihminen tulisi unohtaa.

Kaiken maailman selitykset siitä, kuinka miehen tulisi pitää huolta siitä että siittäisi mahdollisimman monta lasta maailmaan, että siksi mies pettää, oli raivostuttavan typerä selitys ja onnettomien yritysten paeta vastuuta.

Ovatko pettävät naiset sitten pelkästään miehekkäitä naisia? Tuskin. Maailma on sitä paitsi jo ylikansoittunut, eivätkä kaikki naiset edes halunneet lapsia, saati olla suhteessa miehen kanssa vaikka tekivät lapsia, niin eiköhän miesten olisi aika ajatella uusiksi mikä heidän tehtävänsä maailmassa on.

Nainen on esittänyt miehille vaatimuksen, pikaiset eivät enää riittäneetkään vaan kaivataankin sielunkumppania, ja jos ei sielunkumppania niin ainakin hellempää rakastajaa ja kumppania.

Maailma on kivikova niille joilla olisi enemmänkin rakkautta annettavanaan.

Minä ainakin kaipasin miestä, joka soisi naisen ajattelevan itse. Miestä joka rakasti itseään siten, että kykeni rakastamaan ja kunnioittamaan muitakin elollisia. Se tuntui houkuttelevalta ja turvalliselta ajatukselta ja tiesin samalla että sitä ei olisi olemassa.

Miehille tuntui riittävän seksi, ainakin riittävän monelle voidakseni olla tätä mieltä. Kuinka moni mies on uskaltanut vastata tähän haasteeseen, olla mies muutenkin kuin ilman housuja? En olisi halunnut uskoa, että miehet olisivat ainoita kehittymättömiä olioita maailmassa. Vai olivatko sittenkin? En totta puhuen halunnut ajatella miehistä niin.

Voisiko jossain olla hieman kehittyneempi yksilö? Ehkä avaruudessa? Hänet olisi enemmän kuin kiva tavata, vaikka X-files ei

aikoinaan antanut kovin mairittelevaa kuvaa avaruusolioista-
kaan.

Pakkanen puri varpasiini ja nenänpäähäni, se pakotti minut astumaan sisälle, vaikka olisin halunnut olla yksin ajatusteni kanssa. Olin ärsyyntynyt.

Asunnossa oli ahdistunut tunnelma, oli ollut siitä asti kun sain kuulla että luottamukseni on petetty. Minulla oli täysi oikeus juuri nyt vihata miehiä. Katsoin sohvalle makaavaa vaaleahiuk-
sista miestä. Uskomatonta miten äkkiä rakkaus voi muuttua vi-
haksi. Silmänräpäyksessä koko elämä voi varoittamatta muuttua
täysin toisenlaiseksi.

Kännimokailun takia.

Oikeassa elämässä.

Siinä mitä ei kuvata.

Aivan kuin olisin elänyt, en minkään - takia, en ainakaan oman
itseni takia, vaan muiden.

En olisi halunnut laittaa tuota miestä samaan sarjaan biologisen
isäni tai entisteni ja tuttavieni entisten kanssa. Valitettavasti hän
joutui sinne, alimpaan kastiin romujen sekaan. Siksi tunsin niin
valtavaa surua, olin menettänyt hetkessä miehen jota olin kunni-
oittanut ja rakastanut, menetin sellaisen miehen jota olin arvos-
tanut. Saavuttaakseni sen tilan, että rakastin ja luotin, oli vaadittu
pitkä aika. Nyt se eletty aika tuntui turhalta, aivan kuin se olisi
ollut täysin merkityksetöntä.

*Miksi luottaisin, kun elämä opetti koko ajan ole-
maan luottamatta?*

Taas muistin sen illan kun hän kertoi, niin, sen verran hänessä
oli miestä että kertoi itse. Sydämeni alkoi taas jyskyttää, silmät
kostuivat. Huomasin että mieskin oli taas itkenyt.

Tuntui väärältä kun ei voinut mennä lohduttamaan, itkevään

pitäisi lohduttaa. Sydämeni painui kasaan. Elämä teki minusta kovemman kuin mitä oikeasti olisin halunnut olla. Minä halusin rakastaa ja olla toiselle hyvä. En vain koskaan tuntunut saavan siihen mahdollisuutta kuin pieneksi hetkeksi.

Morrison tuli luokseni hihna suussa. Nappasin sitä korvien takaa kiinni ja suukotin otsalle. Se heilutti häntäänsä ja katseli minua ruskeilla, viisailla silmillään. Koiraa on turha inhimillistää, mutta kyllä saksanpaimenkoirani Morrison on pelastanut minut suuremmalta sekoamiselta. Napsautin siis hihnan kiinni kaulapantaan ja painuimme lenkille.

Itketti, ja se ärsytti minua lisää. Onneksi emme asuneet kaupungissa, siispä meitä vastaan ei tullut kuin puita. Kävelin hirvittävää vauhtia, aivan kuin tuskan olisi voinut kävellä pois. Sydän ja koko vartalo oli revetä liitoksistaan.

Jouduin kamppailemaan joka päivä itseni kanssa, niin nytkin, etten menisi vahingossakaan läheisyyden kaipuun tuntemuksissani koskemaan mieheen joka oli pettänyt minut. Oli surkeata asua sellaisen miehen kanssa samassa taloudessa, jolle ei puhunut ja jota ei koskettanut. Irvikuva suhteesta, joka oli aiemmin ollut naurua ja rakkautta. Kukapa ei kinastelisi, mutta me olimme olleet luotuja toisillemme anoppia myöten. Aivan kuin jokin pahuus olisi koskettanut mustalla, mädällä sormellaan suhdettamme ja kääntänyt sen sellaiselle raiteelle jolle sen ei olisi kuulunut koskaan mennä. Elämässä tuli eteen asioita joista parisuhteen on selvittävä. Työttömyys, lapsen syntymä tai lapsettomuus, läheisen kuolema, uusi työpaikka, näitä asioita on lukematon määrä. Miksi ihmisen pitää mennä lisäämään tuskaansa? Miksi ihmisen pitää viimeiseen asti koetella rajojaan? Kaikesta ei jaksa selvitä. Tällaisesta typeryydestä ei tarvitse selvitä. Tämän olisi voinut estää. Tätä ei olisi tarvinnut tapahtua!

Toimintaa ja jännitystä kaipaavalle oivaa luettavaa.

Mukaansa tempaiseva kasvutarina, josta huomaa kuinka suureksi ihminen voi kasvaa, kun antaa mahdollisuuden sisäiselle äänelleen ja on aidosti rohkea. Tessa, aivan tavallinen nainen lähtee Suomesta New Yorkiin ollakseen näkymätön ja päästäkseen eroon epämiellyttävästä leimasta otsallaan. Ihmissuhteissaan pettynyt Tessa pelkää kadottavansa kyvyn rakastaa, joten todellinen irtiotto aiemmasta elämästä on tarpeen. Sanonta "Varo mitä toivot, sillä toiveesi saattaa toteutua" pitää paikkansa ja Tessan elämä muuttuu täysin.

Aiemmin Tessan elämään kuului kuvaamataidon opettajan tehtävät Suomessa, ja rauhallinen pieni kotikaupunki, jossa sudet liikkuvat laumoissa. Hitaasti mutta varmasti Tessan elämään New Yorkissa sukeltaa entinen agentti Steve, jonka mukana seuraa tappavan vaarallinen psykopaatti Ali. Kaikkien onneksi, pakettiin kuuluu myös hurmaavan teräväkielinen agentti Ricky.

Alin mielipuoliset, kaiken tuhoavat lonkerot ovat maailmanlaajuiset. Niiden voittamiseksi vaaditaan Suomalaista periksiantamattomuutta, sitkeyttä ja sisukkuutta. Ajan kuluessa, juuri nämä piirteet Tessassa huomaakin lopulta myös Venäjän Erikoisjoukot.

